Якось улітку, уночі,
У саме переджнив'я,
По тихій вулиці йдучи,
Кохану Енні стрів я.
Бродили вдвох ми навмання
У місячнім розливі
Та й опинились хтозна-як
На колосистій ниві.

З небес дивилися на нас
Зірниці миготливі...
Блаженна ніч, блаженний час
На колосистій ниві!
Ми з нею тут заприсяглись
В любові незрадливій,
Ми з нею вперше обнялись
На колосистій ниві.

Зайшлись розвогнені серця
В жагучому пориві,
Лились цілунки без кінця
На колосистій ниві.
Сіяла ніч до наших віч,
Ми вдвох були щасливі...
Благословляли ми ту ніч
На колосистій ниві.

Я маю втіху у вині,
В компанії гульливій,
Знайомі радощі мені
І в роздумі, і в співі.
Усе то втіхи, певна річ,
І радощі правдиві,

Та не такі, як тая ніч
На колосистій ниві.

Ой ячмінь-колосій
У полі колосіє...
Як я згадаю про ту ніч,
І досі серце мліє.